

לי. אני לא שותה אפילו משקה חריף, היא אומרת.

יחד עם זה, היא מוכנה לקרב. הרעיון קוסם לה מאוד. כן, היא חשבה כבר על כך שיתכן שלקוח ירצה ממנה מעל ומעבר ממה שמגיע לו. איך היא תגיב? היא לא יודעת. היא רק מקווה שהתייר יזכור שגם הוא חתום על התחייבות לא לעבור את הגבול עם הדיילות.

חווה אפרתי היא בת 21, סטודנטית לביור לוגיה, ובהחלט לא מוטרדת מלהיראות כל פעם עם גבר אחר במועדון לילה. "כל מי שמכיר אותי ידע שזה בענייני עבודה," היא בטוחה. "איך שלא יהיה, הרעיון כולו נשמע מעניין."

הנקודה

העדינה

א לכנסדר ביגלון (21), סטודנט שנה ג' משפטים בתל-אביב, הוא אחד הדיילים שנבחרו. אצל קלרה אין אפלייה: גם הוא חתם על טופס התחייבות, לפיו לא יקיים יחסים אינטימיים. עם תיירות, במקרה שלו. "מיותר", מסביר אלכס הבלונדי והמושקף. "אני נשוי."

את שפיררה פרשק (סטאטיסטיקה), חולונית שחרחרת, אין הנקודה העדינה מטרידה. "אני יודעת לשרב יפה, בהתאם לנסיבות, בלי לפגוע," היא מרגיעה.

גם בעלת העסק איננה מוטרדת מהנקודה העדינה. כאמרת מלידה, היא רר-אה לפניה רק את היתרונות של הרעיון החדש, אינה מרשה לבעות להפריע לה.

חוש האירוח המפותח שלה התגלה לראשונה לפני שנה וחצי, כשהיתה תלמידת שביעית עדיין. בתיכון תלמה ילין בתל-אביב, בדירה שמתחת לדירת הוריה נכנס לגור צעיר רווק, תייר שבא לחיות קצת בישראל, מבוגר ממנה בשמונה שנים. הוא היה בודד, ואני הייתי נכנסת אליו לארח לו חברה. ככה התאהבנו."

לא-

מוסרית

ב חופשת הקיץ, בסוף השביעית, הם נסעו — כל אחד לחוד — לאיטליה, נפגשו ברומא, טיילו באירופה, והתחתנו בדנמרק, לאחר שתרמו את הארץ במשך עשרה ימים. למה דווקא שם? כי פין (על שם הקלברי פין), בעלה, הוא יליד דנמרק. בארצו הוא סיים את לימודי מינהל העסקים באוניברסיטה. בארץ הוא עובד כטרקטוריסט. קלרה עצמה, ששמה לפני נישואיה היה סלעי, עלתה ארצה עם הוריה רק לפני שש שנים, מטרנסילבניה, השייכת כיום לרומניה, אך לפני מלחמת העולם היתה חלק מהונגריה. כפי שאפשר להיווכח מהמיבטא ההונגרי המילרעי של קלרה.

בגלל שהיתה אזרחית זרה, היו להם בעיות להתחתן. "זה לקח לנו כמעט יום שלם עד שזכינו להיות בעל ואשה," מספרת קלרה. "פין כעס. אבל הרגעתי אר-תו. אמרתי לו שאם היינו מתחתנים בי-ארץ, זה היה לוקח לו עשר שנים להת-גייר."

הם החליטו לחזור לארץ — ביאכטה. "בעצם זאת היתה בסך-הכל סירת-מפרש, והמנוע היה יותר בשביל הרושם," נזכרת קלרה. "ברגע האחרון זה לא יצא לפועל, כי אני לא סובלת את הים." כשהיא חוזרת לארץ, ולתשמיש, היא הפכה לנזושת הרכילות מספר 1 של הגימרי נסיה — חיה עם גבר, מי שמע דבר כזה! בין חבריה, היתה באי-המוסריות הפיקני-טית נימה של זוהר. אבל במשפחה, עשו הקרובים להוריה את המוות — מדוע קלרה לא מתחתנת עם הבחור? "ואמא המסכנה שלי היתה צריכה לשתוק ולסבול, כי לא הרשנו לה לגלות שאנחנו נשואים."

כך, כשסיימה את הבגרות, היתה קלרה כבר נשואה ותיקה. עתה, פתחה את העסק החדש שלה. אולם אחר שזה אינו מספיק לבחורה כדי למלא את סדר יומה, היא גם מנגנת על כינור ופסנתר, משלימה מחזה בהונגריה ויוצג בקרוב, ומתחילה בחודש הקרוב ללמוד פילוסופיה ודראמה באוניברסיטה.

המעמד החדש "זרקיע שחקים

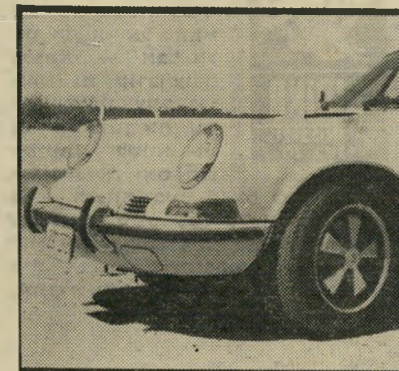
המעופפים

ל בזכו אלפיים ל"י על טיסה בסופר-שבוע — זה כלום. אתה יודע כמה היינו מבזוזים בחוץ לארץ?"

איזי סקלייכהן עלה ארצה מצרפת רק לפני שנתיים. אולי משום כך מושגיו עדיין בלתי רגילים קצת לישראלי הממוצע. החר"לם להגיע, אישם בשיא הקריירה שלו, למשכורת חודשית של אלפיים ל"י. ואולי משום שאיזי סתם עשיר. כאשר הוא יורד, בשדה התעופה בהרצליה, ממכונת הדיפורשה היקרה שלו, מודל אחרון, שהצי תוריסר כמותה אין למצוא בארץ, ונכנס לתוך המטוס הקטן, הוא נראה כדמות הקלאסית של הפלייבוי.

לא רק נראה. הוא בן למשפחה עתירת-הון, העוסקת בבנייה, שבנתה בין היתר את מלון נפטון באילת. כרגע, מקימה המש-פחה מפעל לפלסטיק. בחו"ל, היה איזי, כיום בן 22, נהג-מירוצים וצלם-עיתונות — בשביל הכסף. עכשיו, החליט להוסיף ל-תחביבו גם את הטיסה.

איזי יודע גם בדיוק איזה מטוס יקנה,

ה רוכב השני מורכב מאנשי עסקים, משלבים טיסות-עסקים עם-בידור. גם

איזי סקלייכהן, מגיע לשדה-התעופה בהרצליה במכונת ה"פורשה" שלו, היקרה יותר מכמה מהמטוסים בשדה. איזי, בן למשפחה עתירת-נכסים, מתכוון, לכשיוציא את ה-רשיון, להשתמש במטוסו לטיסות בילוי ועסקים גם יחד, בארץ ובחוץ-לארץ.

נער השעשועים מהמטוסים בשדה. איזי, בן למשפחה עתירת-נכסים, מתכוון, לכשיוציא את ה-רשיון, להשתמש במטוסו לטיסות בילוי ועסקים גם יחד, בארץ ובחוץ-לארץ.

כשיקבל את רשיון הטיסה: קומודור דו"ר מנועי עם עשרה מקומות ישיבה, שמחירו 400 אלף ל"י. "אנחנו צריכים אותו גם לעסקים. אין חודש שאני לא טס לחו"ל בענייני עסקים. עם המטוס, זה יהיה זול יותר."

יזי הוא אחד הנציגים הבולטים של בני המעמד החדש, שהרקיע שחקים לאחרונה בישראל — הטייסים הפרטיים. בעבר, נימנו בודדים על מעמד זה. הת-נועה בשדה-התעופה בהרצליה היתה על טהרת מטוסי הריסוס. כיום, רוב התנועה האווירית בשדה היא של מטוסים פרטיים וחברות התעופה הפרטיות, המלמדות טיסה ומשכירות מטוסים לטיסות פרטיות.

המעמד החדש של המעופפים הישראליים מורכב משלושה רבדים: האחד, נערי-שעשועים ואנשי חברה, שאינם מסתפקים

לגביהם, ההוצאה הכספית של כ-6,000 ל"י שכר-לימוד להוצאת רישיון, והסכומים שעולה שכירת או אחזקת מטוס, אינם נוגי-עים לכיסם. במרבית המקרים, גם מוכרים סכומים אלה כהוצאה על-ידי מסי-הכנסה. הרובד השלישי הוא סתם משוגעים ל-דבר, לפעמים בעלי אמצעים, לפעמים דלי-אמצעים החוסכים פרוטה לפרוטה בשביל שיעור או שעת טיסה — בגלל אהבתם ל-טייס. לא צריך לחשוב שכולם טסים ב-ש"ביל שוויץ". אומר רפי צור, מדריך טייס בשחקן. נכון שהרבה חברי באים רק כדי להוכיח שהם יכולים להגיע לשארם ב-מטוס פרטי, והמטוס ימתין להם שם כל השבת. אבל אפילו אלה אוהבים לטוס. מי

המטוס, היכול להכיל שישה נוסעים, עלה בערך בסביבות 100 אלף לירות ישראליות

המנתח ד"ר אורי קלעי, צוללן ותיק, שהצטרף לאחי רונה לחוג הגדל של טייסים פרטיים.

המנהלים הרצל זמיר (מי-מין) מנהל חברת יבוא, וזאב זמיר (לא קרוב משפחה) מנהל סוכנות ביטוח, גם הם מצטרף פים החדשים למעמד הטייסים החדש.

שלא אוהב את החווייה הזאת, לא יבזבז עליה זמן."

הפרופסורית המעופפת

אחד האוהבים את החווייה הוא ד"ר אורי קלעי (33). מנתח בבית-חולים איכילוב בתל-אביב, שהתחיל בתחביב לפני שנה, צבר מאז 89 שעות טיסה, מהן 25 שעות הדרכה. וזאת, לאחר שהתפרסם ב-קריירה התת-מימית שלו, כאשר לפני

התעשיין אבני ישפה, מנהל חברת הביסקוויטים "פרומין" הוא אחד מוותיקי הטייסים הפרטיים בארץ, בעל מטוס פרטי משלו. המטוס, היכול להכיל שישה נוסעים, עלה בערך בסביבות 100 אלף לירות ישראליות

שלוש שנים וזכה להישג בלתי-רגיל: בעת צלילה בחוף טנטורה, גילה על קרקעית הים ספינה מימי נפוליון. אוהבת אחרת היא פרופסור ציפורה אל-תרמן (53), ראש התוג למדעי הסביבה באוניברסיטת ת"א. הגברת הלא-יצעירה הפתיעה את כולם, כשהצלילה להוציא את הרשיון הפרטי שלה בזמן-שיא, וכעבור חודשיים — גם רשיון מסחרי. הנתון לה רשות להטיס נוסעים. לאחרונה הוציאה רשיון שלישי — לטיסת-משכירים. המחיר הכולל לתענוג כזה — כ-25 אלף ל"י. אחד הטייסים הפרטיים הראשונים בארץ הוא אבנר ישפה (39), מנהל בית-ההכרזות

(המשך בעמוד 38)

הקברנים אברהם גולדשטיין וישראל אלון, מי בעלי חברת "גד", טסים כבר 8 שנים.